

# Štěně

## *O měsíc později*

Koukám na tašky na zemi. Jsou jen dvě. A obě nacpané oblečením nebo pár drobnostmi, které vlastním. Konzoli a televizi nechávám vlastnímu osudu. Nechci je. Až příliš by mi připomínaly minulost. Noci, kdy jsem nepotřeboval spát, protože jsme *měli* jeden druhého. Rána, kdy jsem se probouzel s jazykem přilepeným na patro a s pocitem, že jsem zase *přežil* něco, co se životu vlastně podobalo spíš omylem.

Naposledy se rozhlížím po brlohu, než dávám klíče na kuchyňský pult. Kov cinká o desku a mé oči spočívají na detailech. Na gauči, jehož polstrování si pamatuje víc mých pádů než kterýkoliv člověk.

Na stole se zaschlými kruhy po sklenicích, zažrané tak hluboko do dřeva jako ticho v bytě. Směšný. Připadám si jako na konci jedné katastrofy, aniž by se mi vlastně pořádně ulevilo.

„Jo, tohle asi ještě podělaný nějakou dobu bude,“ posměšně si odfrkávám, než opouštím doupě.

*Naposledy.*

Vleču se s taškami po schodech dolů a u každého patra si říkám, že bych měl cítit víc. Vítězství, smutek nebo strach z neznámého kroku. Místo toho však mám uvnitř svým způsobem osvobozující prázdno. S polovičním úsměvem беру do rukou telefon a datluju zprávu Freye.

*Ahoj, tak už jsem pryč. Do půl hodiny v novém bytě?*

Mé srdce zběsile škobrtá ve chvíli, kdy vidím *Zobrazeno* a následné *Píše...*

*Už tam na tebe čekáme.*

U množného čísla se zarážím, ale nakonec ho nechávám plavat. Možná přemluvila rodiče dětí na kroužku nebo přizvala kamarádky. Kdo ví, čekají stejně na hvězdu nejnovějšího akrobatického cirkusu v New Yorku. Mé koutky se rozšiřují nad absurditou životních náhod. Ještě nedávno pro mě práce znamenala jen odpočítávání minut do konce směny. Teď se do ní těším. Ne nadarmo se říká, že si člověk má najít takovou, aby ho bavila. Ačkoliv ona si našla mě.

Což zní jako motivační kec vytištěný na reklamním hrnku, kterému bych se s chutí vysmál, kdyby no... Kdyby nebyl pravdivý.

V den, kdy jsme s dětmi odprezentovali naše vystoupení, si mě našel celkem nenápadnej chlapík s vypouklým břichem a začínající pleškou. Představil se jako Brown, producent začínajícího akrobatického souboru, a nabídl mi spolupráci.

Abych byl upřímnější, nevěřil jsem mu. Lidi jako já obvykle producenti neoslovují. Na druhou stranu mě jeho nabídka zajímala, a tak jsem dorazil na jednu ze zkoušek. A pak na další a další, dokud jsem se nepřistihl, že tam chodím tak nějak *samozřejmě*. Překvapivě mě ještě nikdo nevyhodil.

Schovávám mobil zpátky do kapsy a posouvám si popruh jedné z tašek blíž ke krku, aby mi cestou nespadla na zem. беру za kliku vchodových dveří. Na

mikrosekundu váhám. Ještě jednou se otočit? Ne, nemůžu. Tahle budova je vzpomínkou a vězením zároveň. A i ta vzpomínka je ve své podstatě spíš cela.

Vycházím ven. Dveře za mými zády zaklapávají tiše. Už nemám klíče, už se nemůžu vrátit. Chvilku přešlapuju celej neskůj na místě. Vzduch je ztěžklý díky neodbytnému slunci, ale je v něm cítit i příslib deště. Ulice tepou životem města odmítajícího usnout. Nikdo si nevšímá jednoho idiota s dvěma taškami, který se právě rozhodl přestat hnít na místě. Vítězství nebo zbabělost? V mém případě asi kombinace obojího. Jemné cinknutí zprávy mě vytrhává z patosu v hlavě. Lovím opět v kapse, než čučím s úsměvem na displej.

**Freya:**

*Už jsi na cestě?*

Ani ne do minuty se objevuje druhá zpráva.

*A než si začneš hrát na mrtvého brouka, vidím, že jsi si to přečetl.*

Má mě. Prsty ťukám na jednotlivá písmenka, dokud neskládám větu:

*Jedu.*

Nejedu, ale pár klepnutími v aplikaci si rychle objednávám odvoz. Snad si nevšimne drobného zpoždění.

**Freya:**

*Vidím tě.*

„COŽE?“ tuhnu a prudce se rozhlížím kolem sebe, až mi popruhy tašek sklouzávají po paži níž. Nic. Nevidím ji. Jen cizí ženská s kočárkem, chlap v obleku telefonující nahlas, jako by mu za každý decibel někdo platil, a holub, co se u kanálu tváří stejně jistě jako já při namlouvání své holky.

**Já:**

*Kde?*

Odpověď přichází okamžitě.

**Freya:**

*V online prostoru, Džeme.*

Vypouštím vzduch nosem. Syčivý zvuk by se dal zaměnit za přidušený smích.

**Já:**

*Jsi fakt hrozná.*

**Freya:**

*Já vím. Proto mě miluješ. Tak pohni svým hezkým zadkem a doprav ho na místo. Máš asi tak patnáct minut.*

**Já:**

*Jenom zadek? Nebo chceš i zbytek?*

**Freya:**

*Předek je taky fajnovej. Ale zbytek můžeš nechat klidně někde cestou.*

Na to už neodpovídám. Právě přede mnou stává auto, které mě má za ní dovézt. Svou soukromou pomstu si nechávám na pokřtění nového bydlení. Řidič vystupuje a pomáhá mi dát tašky do kufru.

„Všechno?“

„Ano,“ kývu a usazuji se na zadním sedadle. Nechci si povídat s náhodným týpkem. Naposledy kontroluju adresu v aplikaci. Je správná. Bořím se tedy do polstrování sedadla unavený vším tím *očekáváním*. Místo dlouhého loučení se svým bývalým životem klopím raději zrak k mobilu, i když už si nepíšeme. Je *ticho*. Přemýšlím, kdy Freya vlastně mlčí. Zná asi tak tři případy. Když spí. Když jí. Nebo když chystá něco, co mi později bude cpát jako skvělejší nápad. Dobře, tak čtyři. Při vzpomínce na čtvrtý si však musím poposednout. Hmmm, jak se jí jen pomstím?

Auto je však rychlejší. Nestíhám vymyslet nic použitelného. Což je škoda, protože má fantazie v tomhle ohledu obvykle funguje excelentně. Sleduji město míhající se za sklem. Slévá se do šedých fasád, výloh a lidí spěchajících *někam*. Vypadají, že mají cíl, jasný plán. A já? Mám dvě tašky, novou adresu a holku, jež mi právě oznámila, že chce můj zadek a zadek. Jo, jsem *šťastlivec*.

Znovu odemykám mobil. Nic. A tak ho postranním tlačítkem zamykám. Ten meziprostor mezi minulým a budoucím je děsnej opruz. Cítím, jak se mi do hlavy tlačí nevídané obrazy mě a Thomase. Společný smích, propařené hodiny i alkoholový opar, po němž sem tam pořád toužím. Miloval jsem to. Jenže Sommers má pravdu. Můžu jít *dál* a zároveň si vážit toho, co *bylo*.

Auto zpomaluje a zabočuje k chodníku. Zvedám hlavu právě ve chvíli, kdy aplikace s pípnutím oznamuje příjezd na místo, jako by mi tím chtěla pográtulovat k přežití dvacetiminutového výletu.

„Jsme tady. Chcete pomoci se zavazadly?“

„Ne, to je dobrý,“ natahuju se a podávám mu bankovku jako dýško. „Díky.“

Vystupuji rychleji než stíhá být zdvořilý. Jakmile jsem venku, беру své věci a prohlížím si bytovku shlížející na mě se svými dvaceti patry. Je čas, dodávám si v duchu odvalu, než vstupuji na první schod. Sedmé poschodí mě vítá celkem rychle. Ačkoliv ve třetím nechávám svá sedřená ramena od popruhů, o patro výš pomalu, ale jistě svá lýtka a v šestém část svých plic.

Když konečně dorážím před správné číslo bytu, mám pocit poctivého výšlapu nějaké hory. Chodba je úzká, natřená světle béžovou barvou. Neosobní prostor, ze kterého se stává osobní. Fajn, je čas. Vytahuji klíče. Pomalu je sunu do klíčové dírky. Z dveří se stávají *moje* dveře.

*Moje.*

Odemykám. Byt mě přivítává jemným vánkem díky otevřenému oknu.

„Frejo, jsi tu?“ ptám se, ale když se nikdo neozývá, vstupuji konečně dovnitř. A než mé tašky se žuchnutím dopadají na zem, někdo mi zezadu zakrývá oči. Ta malá potvora se musela schovávat za dveřmi.

„Ale nééé, přepadení? Hned první den? Buďte milosrdní. Můžu vám dát svoje trenky, ale víc fakt nemám,“ povzdechávám si příliš dramaticky.

„Trenky si nech. Už jsem ti jich vzala dost,“ ozývá se její hlas u mého ucha. „Další trauma nepotřebuju. Máš fakt otřesnej vkus na střih. Musela jsem je přešívat. Na třikrát!“

Vypouštím ústy povzdech podobný smíchu a rezignaci.

„Takže dneska únos, mladá dámo?“

„Překvapení,“ sundává dlaně z mých očí a konečně ke mně přistupuje zepředu.

„V tvém případě v tom takový rozdíl nebude,“ škádlím ji a přitahuju si ji do náruče.

„Bud' jednou seriózní a zavři oči.“

„Musím?“

„Mhm,“ přikyvuje důležitě. „Pokud si chceš dát ten dort.“

„My máme dort?“

„Oči!“

„Freyo,“ protáčím otráveně panenky.

„Džeme, oči,“ plazí jazyk. Tohle rozhodně okoukala od Annie.

„Jestli zavřu oči a ty mě tady necháš stát jako idiota, zatímco vyběhneš pro partu striptérů, přísahám, že tě vystěhuju dřív než sebe.“

„To bys nejdřív musel mít nějaký nábytek, abys měl co stěhovat.“

„Detaily.“

„Oči!“

Dramaticky si povzdychávám, ale nakonec poslouchám. Snažím se dle zvuku odhadnout, co právě dělá, ale kromě divného šustění nic neslyším.

„Freyo, už to bude?“

„Nehýbej se.“

„Hmm, docela dobře si vybavuju, kdy naposledy jsi mi tuhle větu říkala. A myslím, že se mi to líbilo.“

„Nebud' samolibej.“

Znovu cosi šustí, když zároveň slyším i přibližující se kroky. Chystám se otevřít oči, ale něco mě začíná šimrat na obličejí.

„Freyo, to lechtá. Nech toho,“ pokouším se ji odstrčit, ale to už se směje a já konečně odlepuji víčka od sebe. To, co vidím, je stejně překvapivé jako naše špičkování. Pohledem tékám mezi obličejem Freyi a... „Štěně?“

„Jo, moc blbý?“

„Já—“

„Chtěla jsem, abychom měli společný důvod, proč držet spolu, ikdyž to bude těžký,“ vysvětluje překotně. „No tak, už něco řekni,“ krabatí nešťastně čelo.

„Já nevím co.“

„Takže to byl fakt blbej nápad.“

„Ne, já jen... Nikdy jsem neměl žádný zvíře a tohle zní...“

„Jako závazek?“

„Jo,“ kývu.

„Tak to zní přesně tak, jak jsem chtěla.“

„Ale vždyť—“, zrychleně mrkám. Snažím se pobrat, co se právě děje. Frustrovaně si prohrabuji rukou vlasy. „Máme pro něj vůbec nějaké jméno?“ ptám se na první věc, jež mě napadá.

„Zatím ne. Jak bys ho pojmenoval?“ Hladí huňaté soudkovité tělo pejska v ruce.

„Štěně.“

„Jasně, je to štěně. Ale jak bys ho pojmenoval?“

„Štěně,“ opakuju.

Freya se zaráží. Mechanicky víská zvíře po srsti a přemítá, než dodává: „Víš co? To je vlastně docela výstižný. Tak jo, je to Štěně. Naše Štěně.“

Její hlas je plný radosti, aniž by věděla, že právě hojí i kus mé osoby, tak nějak stále patřící k Manekýně. A já konečně připouštím, že minulost s přítomností se nemusí jenom tlouct, ale i docela mírumilovně koexistovat.

Balím je oba do náruče a povaluji nás na zem, kde se pokouším nalézt Freyiny rty. Ukořisťuji je v dlouhým sladkým polibku.

„Hmm, tohle je lepší než dort.“

„Vážně? Takže ho nechceš?“

„Počkej, fakt máme dort?“

„Jasně,“ usmívá se stydlivě. „A taky nealko šáňo.“

„Tak teď jsi to úplně zabila,“ zakňourám.

„Já vím, Džeme. Ale víš, že jsi měl problém s alkoholem. A upřímně se mi mnohem víc líbí Jamie, který existuje teď, než ten frajírek z Pinky Pie.“

„Tak frajírek?“

„Máš pravdu. Spíš opilý pako.“

„Hej!“ koušu ji hravě do krku a kolíbám na klíně sem a tam. „Dobře. Stejně bychom Štěněti měli jít příkladem. Ale dort nekrájím a bagruju lžící!“

„Co si s vámi počnu, mladý muži?“ přejíždí mi po hraně čelisti palcem.

„Já bych navrhoval, abyste mě a Štěně milovala. A měla se mnou, opakuji, jenom se mnou, hromadu sexu.“

„Tenhle návrh musím nejdřív promyslet. Tak vstávat. Dort čeká,“ pokouší se zvednout, ale já ji nepouštím. Místo toho se dívám přímo do jejích očí a snažím se jí sdělit, jak moc pro mě dělá a znamená.

„Freyo Reeves, vy jste mě očarovala.“

„Nejste sám očarovaný,“ kmitá příliš rychle řasami.

„Tak ještě že máme Štěně, aby nás udrželo na zemi,“ sedám si a mezi nohy si přitahuji Freyu, zatímco Štěně na nás začíná pošťkávat a vrtět spokojeně ocasem.

„Miluju tě, Freyo,“ šeptám jí do vlasů, které obsypávám drobnými polibky.

*Z „budu šťastný“ se stává „jsem šťastný“.*